

N:o 95.

Af Herr **A. W. Uhr**: Om uteslutande ur Tryckfrihetsförordningen af mom. 2 i § 3.

Aktning för lagen är en af grundpelarne för samhällets bestånd. Men denna aktning kan blott då ega rum, om den öfvertygelsen allmänt förefinnes, att gällande lag i sig själf är rättvis, lika för alla, och lämpad efter tidens behof.

Å andra sidan kan ingenting vara farligare för nyss nämnda aktning, än om lagar finnas, hvilka af en eller annan orsak äro sådana, att de icke mera kunna tillämpas. Sådant uppmanar till lagbrott, och om straff derpå icke följer eller kan följa, så måste derigenom vördnaden för lagen i allmänhet på ett betänkligt sätt rubbas.

Bland dylika lagar måste den räknas, som innehålles i Tryckfrihetsförordningens § 3, mom. 2, och hvilken såsom missbruk af tryckfriheten räknar sådan skrift, deri förekommer:

förnekelse af Gud eller ett lif efter detta, eller af den rena evangeliska läran, för hvilket lagbrott förbrytaren straffas med böter från och med trettiofyra riksdaler sexton skillingar till och med trehundra-trettiofyra riksdaler sexton skillingar, eller fängelse från och med två månader till och med ett år, hvarjemte skriften konfiskeras.

Jag vill, i afseende på detta lagstadgande icke fästa mig dervid: att den Allsmäktiges tillvaro och ett lif efter detta lika litet genom böter och fängelse lära kunna bevisas för dem, hvilka äro nog olycklige att derpå icke kunna tro, som dessa förmå förföra dem, hvilka hafva en motsatt öfvertygelse;

att den rena evangeliska lärans bästa och enda värdiga skydd måste ligga i dess egen inneboende kraft, och att straff för förnekande af densamma endast förråder en betänklig misstro till dess sanning och ofelbarhet;

att det omrörda stadgandet haft sitt upphof i längesedan förflutna tider, då ordet fördragsamhet mot olika tänkande ännu ej hade någon betydelse, och då utestängandet af alla öfriga trosläror ansågs såsom en nödvändig åtgärd till förekommande af timlig tråldom och evig fördömelse;

att samma stadgande måste anses utgöra ett hinder för den fria forskningen, stå i strid mot den i en annan grundlagsparagraf tillförsäkrade religionsfriheten, och blott lägga en lika skadlig som förhatlig makt i kyrkans händer; samt slutligen

att samhället i alla fall genom 1 och 3 mom. af § 3 af Tryckfrihetslagen, jemförda med §§ 1 och 2 af allmänna Strafflagen, med stränga straff förföljer den, som hädar Gud, eller lastar och hädar Guds heliga ord eller sakramenten, eller gör gäckeri med gudstjensten.

Jag vill blott erinra om den enda och för alla bekanta omständigheten, att lagbrott mot den återopade paragrafen af Tryckfrihetslagen, utan att straffas, under långliga tider kunnat begås genom tryckning af en mängd inländska skrifter och genom införsel af en ännu större mängd utländska böcker, deri just de meningar ifrågasättas, betviflas eller förnekas, som utgöra föremål för lagstadgandets straffdom.

Då lagstadgandet sålunda under en längre tidrymd visat sig omöjligt att tillämpa, och då sådant, enligt hvad ofvan blifvit nämndt, på ett betänkligt sätt måste undergräfvat den nödvändiga aktningen för lagen i allmänhet, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta att ur Tryckfrihetslagen utesluta mom. 2 af § 3.

Stockholm den 27 Januari 1877.

A. W. Uhr.

N:o 96.

Af Herr Carl Ericson: Om förhöjning i beviljad pension åt Professoren P. H. Lings enka.

Undertecknad hemställer vördsammast att Riksdagen ville besluta, att den till Professoren Pehr Henrik Lings efterlemnade maka nu utgående pension, 900 kronor, förhöjes till 1,500 kronor, samt att denna förhöjda pension skall utgå från innevarande års början.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Carl Ericson.